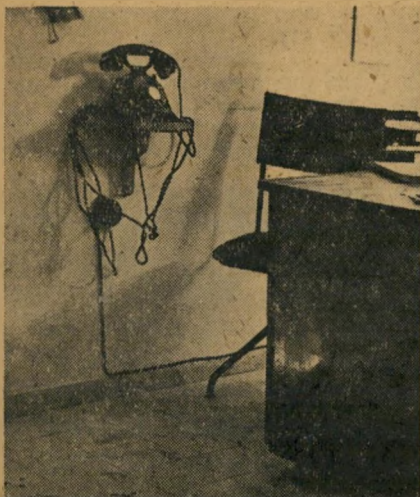

פיצצה ב, העולם הזה

דוש בתחנת מנג'דוד-אדום: רסיסים, הדם, שטף-דם

המקום: כפאן ושודחנו של דוש. מתחת לחלון עליו הונחה הפצצה. כפי שנתגלו לחוקרי המשטרה

העוצמה: אף כי הפצצה התפוצצה באוויר החפשי, חפר ההדף חור עמוק בקיר הכסון החיצוני של הבית. אילו היתה נופלת בתוך החדר, היה כוח ההרס עולה בהרבה

דם: שוליות גדולות מעירות על דרכו של דוש כשיצא לחדר הסמוך. יקיבל שם עזרה ראשונה מהשכנים

במד'נה

הרסיסים בעיניו, שהיו כמעט בגובה הפצצה, היו עלולים לגרום לעיוורון. **הפצצה הפריעה.** קול ההתפוצצות, שי הרעיד את הסביבה, הועיק למקום את דיירי הבית ואת בעליו, מרדכי איוני, בעל החנות הידועה למלבושים ברחוב אלנבי. הם מצאו את דוש המום, כמעט נטול כושר ראייה ושמיעה, כשקלוח חזק של דם יוצר שלולית אדומה על הרצפה. הם הועיקו אמבולנס שהעבירו למנג'דוד-אדום, שם הוגשה עזרה ראשונה, נקבע שטפידים בעין שמאל, הפרעה באוזן וכחצי תריסר רסיסי מתכת בגולגולת. כעבור דקות מעטות פטטה על המשרד קבוצה של קציני משטרה, מומחים לחומרי נפץ ולטביעות-אצבעות, שגילו את הפתיל, אספו קרעי בד ורסיסים.

כוחות המבצעים היתה ברורה: הם רצו להכניס את הפצצה למשרד, אך לא לקחו בחשבון את הרווחים הקטנים בין מוטות הסורג. זה מנע בעדם מהכניס פצצה כה גדולה. לו הוכנסה הפצצה לתוך החדר היתה גורמת להרס המשרד, לפגיעה רצינית של הנמצאים בו. קבע קבלן המשטרה: כמות זו של חומרי-נפץ-מרסק יכולה להרוג אדם. אם היא קרובה לגוסס.

למרות שהתפוצצה באוויר הפתוח, אחרי שדוש דחף אותה מן האדן, חפרה הפצצה חור ניכר בקיר-הבטון של הבנין החדש. **התנוונות מוסרית.** מי ביצע את זה? שטע? החוקרים פסלו, נוכח שיטת הביצוע, את ההשערה שהיה זה מעשה התנקמות אישי של פושע שנפגע על ידי ידיעה בעתון. הי שיטה הצביעה על אופי פוליטי מובהק.

אחרי עיון בחומר התגבשו שני קוים לחקירה: הפצצה הונחה על ידי צעירים שהושיעו מעו ממאמרי-ההסתה המפורסמים של ישראל שייב בעתונו טורם, בהם העליל על העולם הזה ועורכיו שהם "גרועים ממרגלים", או

שהונחה ע"י צעירים דתיים קיצוניים שהמינו למאמרי-ההקשרים בעתונים שניסו משך חדשים רבים לקשור את העולם הזה לכנוע נים, אף כי ידעו היטב את הכוזב שבדבריהם. הפרט שאפיין במיוחד את פחדונם הע" לובה של המבצעים היה כי לא הודיעו מראש, כל הודעה על כוונתם, לא מסרו את זהותם הפוליטית גם אחרי המעשה. בימים הקשים ביותר של המאבק, כשאצ"ל ולח"י לחמו נגד אויב מזוין שעלה עליהם בהרבה, לא ביצעו מעולם מעשה-טרור מבלי לקבל על עצמם את האחריות לו. היה זה טיפוס להל נהנות המוסרית שהשתררה בחוגים מסוימים, כי הפצצה השלישית בעונה זו — אחרי פצצת פנקס ופצצת שילנסקי — נשארה אלמונית, חסרת תכלית הפגנתית וטעם פוליטי.

עיתונות

השמחה

הפצצה במשרדי העולם הזה (ראה לעיל) היתה הנסיון הראשון לסתום את פיו של עתון עברי בכוח האלימות. רבים נטלו לידם למחרת היום את עיתונם הקבוע, ביקשו לר- אות את הגבתו, אולם חיכתה להם אכזבה. העיתונים הדתיים, ששפכו דליים של דמעות על הפצצה שהונחה, כבינו של דוד צבי פינקס, שלא פצעה (במקרה) איש, לא טרפו הפעם למסור אפילו את עצם הידיעה על הפיצוץ. כנראה שאלוהי ישראל אינו מתגוד לפצצות במקומות חילוניים. דבר והדור, שצאו מכליהם והרעישו עולמות כשדב שילנסקי התקרב למשרד החוץ, הסתפקו הפעם בחצי תריסר שורות יבשות, (שהכילו, דובר, חצי תריסר אידיוקים), לא התרשמו מפצצה שלא היתה מכונת נגד הממשלה ומפלגתה. גם שאר העיתונים הסתפקו במסירת

הגליון בשבועי ברחובות. משרדי מערכת העולם הזה, 5 חדרים השוכנים בקומת הקרקע של בית-מגורים ברחוב גליקסון 8, תל-אביב, וההומים לרוב כחורת דבורים, השתרר משהו שהתקרב לשקט.

עו שעה 8 בערב התקיימה התיעוצות מע" רכתית, נקבע הקו של הרו"ח המיוחד על מרכזי אורן (ראה עמודים 7-5). חברי המ" ערכת יצאו מן המשרד, מוקדם מן הרגיל בכל יום אחר בשבוע. כעבור חצי שעה חזר דוש, עורך-התבנית, שוב ליד שולחן-הציור בפינה הדרומית-מזרחית של המשרד, עילעל בתמונות משפט פראג, החל משרטט את רע" יוגונויו לתבנית הרו"ח. מעל לראשו היה החלון המסורג הפתוח, הפונה דרומה, הנמ" צא כעשרים סנטימטרים מעל לפני הקרקע בחוץ.

בחדר השני ישבה תמר תדמור, עורכת מדור התשבצים, עברה על מאות תשובות הקוראים לתשבץ האחרון. **עשן דק.** השעה התקרבה ל-22.00. שקוע ברעיונותיו התהלך דוש בחדר, נעצר לפני לוח-הפקק הדבוק לקיר, עליו מסומן סידור- העבודה.

לפתע הרגיש, אינסטינקטיבית, שמהו מתרחש מאחורי גבו, הסתובב. מבטו נתקל בחבילה עטופה בניר, אורכה 20 ס"מ, שהונחה על אדן החלון, צמודה לסורג הפלדה. עשן דק עלה מפתיל מחובר לחבילה. מחשבתו עבדה כהרץ עין. הוא לא היה בטוח אם זהו מעשה קונדס של ילדי הסביבה, או פצצה אמיתית. אדם אחר היה משליך עצמו, מן הסתם, אל הרצפה. אולם דוש, לשעבר פרטיון בצבאו של ט"ט, עשה את ההיפך. הוא קפץ אל החלון, דחף את הפצצה החוצה.

באותו רגע ממש התפוצצה החבילה. מטר של רסיסי מתכת, כנראה של הנפץ, ניתר על פניו של דוש. הרף חזק השליך אותו מטרים אחדים לאחור, השכיב אותו לארץ. במערי בולת של כסאות הפוכים ושברי זכוכית. משקפיו נפלו על הארץ, ושברו. אולם לפני כן הצילו, כנראה, את ראייתו: לו פגעו

הידיעה. אף עתון עברי אחד לא הגיב על המעשה, לא הביע את דעתו כי הנחת פצצה היא מעשה בלתי-יפה, אפילו כשהיא מונחת במשרדו של עתון שני. אפשר היה לקבל את הרושם שפצצה זו היתה חיובית למדי. לשיא הגיעה השחיתות העיתונאית כש- המציא עתונאי דתי מסוים את הדעה שעורכי העולם הזה פוצצו בעצמם את משרדם, הרי ציאו כמעט את עיני חברים כדי לזכות בפר- סומת. לו קפצו מן הגג של בנין בית הכנסת הגדול, יתכן שהיו זוכים לפרסומת רבה יותר. ויתכן גם שאז היו עתונאי ישראל ההגונים שמחים עוד יותר.

דרכי חיים

מי זה בכלל גרשום?

חנה בת יעיש קטועי, שעלתה ארצה מתי- מן במבצע מרכז הקסמים, אינה מדברת עב אנשים זרים, אינה מעיזה אף להתכונן בי פניהם. הילדה, שנכוחה כבר פעם אחת, נשי- מרת עתה מאד מאד. אכן, אשר ארץ לחנה אינו קורה לאזרחיות ישראליות רבות בנות גילה. כך, על כל פנים, יש לקחת.

לפני חדשים אחדים ניגשו אל חנה, שישי- בה בביתה במעברה ליד נסי-ציונה, שלושה בחורים זרים. הצעיר שבהם ביקש את ידה. חנה סירבה. לא נענתה להפצרות הזר, לא נבהלה אף מאימוי קרובה שהגידו לה כי באם לא תנשא תגויס לצבא. אף על פי שזה עתה מלאו לה 13 שנה. בכל זאת לא סירבה הילדה לקבל מטבע של 100 פרוטה מן הצעיר, אחר לשותות אתו יין וללעשות שחח". חנה, שקודשה במטבע, היתה, לפי החוק, לאשת איש.

אולם בעלה הצעיר (18), שמואל בן סאלם טובים, לא נהנה מאשתו הצעירה, חזר לביתו בראש העין לבדו. משפחת הכלה, שגילתה כי שמואל הוא בעל מום (ידו השמאלית משותקת) סירבה לתת לו את בתם, החזירה לו את 60 הלירות ששילם במחירה של חנה. **מביעת בהן.** השבוע הועמד שמואל, אשר מימיו לא שמע על החרם דרבינו גר-